

Zo'n mooi meisje

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend
Zo'n mooi meisje*

Carla Kovach

ZO'N MOOI MEISJE

Hij is een genadeloze killer.
Jij bent precies zijn type.

ISBN 978-90-225-9353-0

ISBN 978-94-023-1712-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6402-0 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Her Pretty Bones*

Vertaling: Barbara Lampe

Omslagontwerp: Clarkevanmeurs Design, bewerkt door Baqup

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 Carla Kovach. First published in Great Britain in 2019

by Storyfire Ltd trading as Bookouture

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan iedereen die mantelzorg verleent of in de zorg werkt. Wat jullie doen is echt fantastisch en ik geloof stellig dat werken in de zorg tot de zwaarste beroepen behoort. Jullie fysieke en mentale kracht is haast bovenmenselijk.

PROLOOG

Zaterdag, 2 november 1963

‘Geef terug!’ schreeuwde ik terwijl ik onze gezamenlijke slaapkamer in rende en mijn stomme zus tegen de vloer werkte. Ze hield de pop nog steviger vast, drukte hem tegen haar hart. Mijn moeder had de pop gemaakt en ik wilde hem hebben. Mijn zus was het er niet mee eens en ze kreeg altijd haar zin. Met haar lichaam vormde ze een beschermende bal om de pop heen. Ik wurmde mijn vingers ertussen. Die pop was voor mij.

Mijn zus was wel een heel jaar ouder, maar ze was onhandiger en kleiner; te vroeg geboren, zeiden ze. Ik was op mijn zesde al slimmer dan zij ooit zou worden, stom kind. En dat zou ik haar eens even laten zien. Ze moest haar plaats weten. Wat van haar was, was van mij en zo zou het altijd zijn.

Ik graaide naar de arm van de gebreide pop. Toen het knoopooog tegen het beddenframe tikte, hielden we allebei stil. Het enige wat ik hoorde was de muziek uit papa’s radio, iets over de duivel in vermomming. Mijn stomme zus, dát was de duivel in vermomming.

Ze keek me met betraande ogen aan en omklemde de vervormde knuffel. ‘Waag het niet te gaan huilen! Je weet wat er gebeurt als je gaat huilen.’ Het zou niet de eerste keer zijn dat die idioot me in de problemen bracht door te gaan janken om niets. Ze was de lieveling van papa en mama, met haar rossige krullen en ziekelijk

bleke gezichtje. Haar onderlip begon te trillen en ze begon luid te snikken.

Ik kneep haar heel hard. ‘Hou op, hou op, hou op!’ schreeuwde ik.

Toen ik hoorde dat de muziek werd uitgezet, begon mijn hart te bonzen. Papa’s voetstappen denderden de oude houten trap op. ‘Je moeder is nog maar vijf minuten weg en je misdraagt je al. Wat is er hier aan de hand? Een pak slaag, dát zou ik je moeten geven!’ schreeuwde papa. Ik besepte dat ik haar zo stevig vast had dat ze rood aanliep.

‘Haar pop is kapot en nu moet ze huilen,’ zei ik, terwijl ik deed alsof ik haar omarmde. Ik voelde dat ze bij me vandaan probeerde te komen, dus greep ik haar nog steviger vast en kneep ik haar weer. ‘Waag het niet te bewegen,’ fluisterde ik in haar oor terwijl ik over haar krullen aaide. Mijn mouw werd nat van haar tranen. En dat allemaal om een stomme pop.

‘Gaat het, schatje?’ vroeg hij. Hij zakte door zijn knieën en pelde mijn armen van haar af.

Het draaide altijd om haar, zij kon ook nooit iets fout doen.

Ik trok haar weer tegen me aan en kneep nog harder in het velletje van haar bovenarm.

Ze knikte, maar haar gezichtje verraadde me, haar onderlip begon weer te trillen.

Papa’s blik verplaatste zich van haar naar mij. ‘Ik heb je al vaker gewaarschuwd, of niet soms?’ schreeuwde hij, waarop hij me wegtrok van mijn zus en me over de houten vloer van de overloop sleurde. De bloemetjesjurk die mama voor me had gemaakt, kroop op tot boven mijn middel.

‘Niet in de kast. Alsjeblieft, papa. Het spijt me, het spijt me.’

Maar smeken had geen zin. Na een klap op de achterkant van mijn benen gooide hij me in de donkere kast, draaide de deur op slot en liet de sleutel erin zitten zodat er geen licht binnenkwam. Ik rilde in het donker. Het was allemaal háár schuld. Altijd. Als mam thuiskwam, zou ze me eruit laten en dan zou ik mijn akelige

zusje eens laten zien wat ik met haar kon doen. De radio ging weer aan. Papa was weer beneden en zong mee met een of ander oud liedje dat oma leuk vond. Waarschijnlijk zat hij voor de open haard te wachten tot mama terugkwam.

‘Laat me eruit!’ riep ik. Een baan licht viel naar binnen. Het groene oog van mijn zus keek naar me door het sleutelgat. ‘Laat me eruit.’

Ze stapte achteruit. De kapotgetrokken gebreide pop in haar armen viel bij elke stap verder uit elkaar. Met rode, opgezwollen ogen keek ze me aan en ze schudde haar hoofd. Een traan biggelde over haar wang.

‘Wacht maar. Wacht maar af, stom rotkind.’ Ik schopte tegen de binnenkant van de kast en besepte te laat dat ik zo alle spinnen wakker maakte. De baan licht verdween weer toen ze de sleutel terug in het slot stak. ‘Laat de sleutel eruit!’ riep ik. Nog een schop. Beneden zette papa de muziek harder zodat hij mijn geschreeuw niet meer kon horen.

Ik haat haar, echt waar. Ik zal haar altijd blijven haten.

1

Zaterdag 14 juli 2018

Toby nam een trekje van zijn sjekkie. Het was het laatste beetje tabak dat hij had, zijn pakje shag was nu echt leeg. Misschien kon hij er in de pauze eentje bietsen. Een aardig iemand zou hem vast wel iets geven. Met tegenzin was hij onderweg naar zijn nieuwe baan, een baan die hij niet eens wilde. Als die troela bij het arbeidsbureau niet zo kwaad was geweest omdat hij te laat was gekomen op hun afspraak, had hij nu mooi kunnen genieten van een uitkering. Maar ze was niet overtuigd geweest van zijn verklaring dat hij uit bed was gevallen en daarbij zijn enkel had bezeerd. Het was een smoesje, dat wist hij zelf ook wel, maar ‘verslapen’ was doorgaans niet iets waar ze medelijden mee hadden en hij had zich toch echt verslapen. De wekker was niet afgegaan... Wie geloofde dat nou? Het enige wat hij had meegekregen was een preek over punctualiteit en informatie over werken voor een plaatselijk uitzendbureau.

Hij schudde zijn hoofd en schoot zijn peuk in het gras langs de weg. Het gaf hem een gevoel van vrijheid om in zijn oude trouwe auto over de kronkelende weggetjes van Warwickshire te scheuren. Zo meteen was het gedaan met die vrijheid en zou een omhooggefallen lijnmanager de hele dag bevelen tegen hem schreeuwen. Een of ander onderkruipsel dat veel lager opgeleid was dan hijzelf. Hij trok de zonneklep omlaag. Zeven uur 's ochtends op

een zaterdag. Wie gaat er nou werken op dit soort asociale tijden? Hij, blijkbaar. In elk geval de komende zes weken. Dan zou zijn contract tegen een minimumloon aflopen, tenzij zijn nachtmerrie uitkwam en ze hem een vaste baan aanboden. Nee, zijn strategie was om eraan te beginnen, zo min mogelijk uit te voeren, geen initiatief te tonen, niet al te productief te zijn en zo vaak mogelijk naar de wc te vluchten. Hij zou een toiletrol jatten. Zijn wc-papier was op en geen uitkering betekende geen wc-papier. Gisteravond had hij bij de voedselbank een paar blikken eten opgehaald, maar geen wc-rollen. Echt jatten was het niet, overleven heette dat. Bovendien zou hij het allemaal goedmaken wanneer hij eenmaal zichzelf had gevonden en wist wat hij met zijn leven wilde.

Eén voordeeltje: bij het vleesverpakkingsbedrijf zou het tenminste koel zijn, want hij zat nu al te zweten in de zomerzon. Maar als hij niet misselijk zou worden door de hitte of het gebrek aan een ontbijt, zouden de aanblik van stukken dood dier en de metalige geur van bloed daar wel voor zorgen. Het was al kwart over zeven geweest en hij moest er over een paar minuten zijn om zich voor te stellen. Hij duwde het bandje in de oude autoradio, en 'Ace of Spades' van Motörhead schalde door zijn kleine auto. Op de rechte stukken weg trapte hij het gaspedaal in. Er was niemand op de weg. Dit was genieten. Terwijl hij door de bochten scheurde, schreeuwde hij mee met het refrein en sloeg hij in de maat met zijn vingers op het stuur.

Wat zou zijn vader trots zijn... maar niet heus. In gedachten hoorde hij zijn vader een preek geven over het verspillen van zijn vaardigheden. Maar hij had nooit tandarts willen worden. Hij haatte mensen met gele tanden, ontstoken tandvlees, gesprongen lippen en mondzweren. Zijn vader had hem gedwongen om tandheelkunde te studeren, maar nu was hij volwassen en kon hij zijn eigen keuzes maken. En op dit moment koos hij ervoor om alleen te wonen in een gehuurde kamer, in een oud barrel van een auto te rijden en zo nu en dan een baantje te hebben, afgewisseld met

lange periodes van vrije tijd. Hij vond het prima zo. ‘Je kan de kolere krijgen, pa!’ schreeuwde hij, terwijl hij de laatste bocht nam voordat de autoweg overging in Laurel Lane.

Lemmy’s stem bulderde door zijn auto voor het laatste couplet toen hij om de bocht kwam. Half verblind door de lage zon, zag hij nog net dat de achterdeuren van het witte busje voor hem plotseling opengingen. Hij trapte op de rem en raakte in een slip. Uit het busje gleed een persoon die landde op het wegdek, vlak voor Toby’s auto. Het busje reed keihard weg over Laurel Lane, de achterdeuren nog open. Lemmy hield op met zingen en voordat het volgende nummer begon, hoorde Toby alleen maar vogeltjes. Hij rolde zijn raampje verder open en luisterde of hij iemand hoorde kermen van de pijn. Niets.

Zijn hartslag en ademhaling versnelden terwijl hij door de voorruit tuurde. De persoon was er niet meer. Hij veegde met zijn mouw over zijn bezwete voorhoofd en toen begon Alice Cooper aan het nummer ‘Poison’. Met vlakke hand sloeg hij op de auto-radio en het bandje schoot eruit.

Trillend deed hij het krakende portier open en duwde het verder open zodat hij uit kon stappen. Hij keek op zijn horloge. Half acht. Hij had het verprutst. Als hij deze gebeurtenis nog moest aangeven bij de politie en een verklaring moest afgeven, kon hij het werk vandaag wel vergeten. Er klonk gemurmel voor zijn auto. Met knikkende knieën deed hij een stap naar voren, en nog een. Toen zag hij het meisje. ‘Shit.’ Hij knielde, zo goed en zo kwaad als dat ging met zijn slungelige lijf. Hij pakte zijn telefoon en belde het noodnummer. Het meisje probeerde iets te zeggen, maar in plaats van woorden kwamen er spetters bloed uit haar mond die op zijn T-shirt belandden.

‘Ambulance, en politie, Laurel Lane, Warwickshire. Er is een ongeluk gebeurd en er is een meisje gewond. Jullie moeten echt snel komen,’ riep hij terwijl hij het bloed probeerde te stelpen dat uit de buik van het meisje vloeide. Zijn trillende handen zaten al

onder het bloed. Hij liet haar los om zijn T-shirt uit te trekken, op te rollen en tegen de open wond in haar zij te drukken. 'Blijf praten,' riep hij, want ze verloor steeds het bewustzijn. Hij wilde haar in de stabiele zijligging leggen, maar bedacht zich. Als ze iets had gebroken, zou hij het daarmee alleen maar erger maken.

Het meisje zat onder de modder en ze stonk zo erg dat hij bijna over zijn nek ging. Haar verwarde haar hing half voor haar magere gezicht. Hij gruwde bij het zien van haar vieze tanden. Terwijl hij het T-shirt tegen haar schonkige zij drukte, kon hij voelen hoe mager ze was. Ze was weer bewusteloos. Dit zag er niet goed uit.

Hij dacht terug aan het witte busje. Hij moest zo veel mogelijk onthouden. Had hij haar aangereden? Nee, hij had geen bons gehoord en zag niets aan zijn motorkap of bumper. Maar hij had wel te hard gereden. Dat wel. Er stond een bord met 40 erop langs het rechte stuk voor de bocht en hij was met minstens 50 kilometer per uur door de bocht gegaan. Maar hij had haar niet overreden. Ze was voor zijn auto gevallen, zomaar, uit een bus.

Er zat geen APK op zijn auto. Was zijn verzekering nog geldig? De APK was een maand geleden verlopen. Verdomme, hij zou hoe dan ook een boete krijgen en hij kon er niets aan doen. Het was de schuld van iemand anders.

Hij had zijn naam niet genoemd. Hij kon ook weer instappen, Alice Cooper keihard zetten en doorrijden.

Hij keek naar het meisje, dacht aan wat zijn vader zou zeggen en wist dat zijn vader in dit geval gelijk zou hebben. Hij zou bij haar blijven en de boete incasseren. Hij had geen strafblad en hij had haar niets gedaan. Hij zou de waarheid vertellen. Met zijn vrije hand streek hij over haar dunne rode haar en hij fluisterde: 'Er komt een ambulance aan. Hou vol.'

De zon brandde op zijn spierwitte rug. De behoefte aan een sjekkie om te kalmeren was enorm, maar dat zat er voorlopig niet in. Hoe langer hij naar haar keek, hoe meer het tot hem doordrong dat ze er apart uitzag. Vel over been, vieze vlekken en gebarsten

lippen. Ze leek uitgehongerd en uitgedroogd. ‘Wat is er met je gebeurd?’ vroeg hij, terwijl hij over haar haren bleef aaien. Het geluid van sirenes naderde.

Toen de ambulance naast hen stopte, ging er een schok door het lichaam van het meisje. Hij probeerde te horen wat ze zei en boog zich voorover, voelde haar wanhopige zuchten in zijn hals.

‘Help haar,’ fluisterde ze, waarna ze in zijn armen verslapte.

‘Word wakker, kom op!’ riep hij, maar haar lichaam begon te stuiptrekken.

2

Gina's telefoon bewoog zoemend over haar nachtkastje. Ze reikte er met gesloten ogen naar en zocht met haar vingers. Toen ze hem te pakken had, begon Gracie te roepen: 'Oma. Het is morgen, oma!'

Met moeite kreeg ze een oog open en ze drukte op Opnemen. 'Even wachten, pop. Wat is er, Jacob?'

'Een melding, chef. Ik weet dat u het weekend vrij heeft, maar het is iets groots. Een jongeman die Toby Biddle heet, heeft even voor half acht melding gemaakt van een vrouw die uit een busje is gesprongen op Laurel Lane. Ziet ernaar uit dat ze ondervoed is. Haar haar en tanden zijn er verschrikkelijk aan toe. Waarschijnlijk is er iets ergs met haar gebeurd, want waarom zou ze anders achter uit een busje springen? De agenten ter plaatse hebben Toby Biddles auto grondig onderzocht en zeggen dat die geen contact heeft gemaakt met het meisje. Het paramedische team verzorgt haar eerst ter plaatse en zal haar daarna meenemen naar het ziekenhuis van Cleevesford. De kans is groot dat ze het niet gaat redden. En dan zitten we met een moordzaak. Zal ik u daar ontmoeten?' vroeg Jacob.

'Oma?' Gracie trok giechelend aan de gordijnen en begon te zingen.

'Zo te horen hebt u gezelschap.'

‘Mijn kleindochter. Ze heeft me de halve nacht wakker gehouden, ik voel me echt beroerd. En dat zal nog erger worden als ik haar op dit uur weer bij mijn dochter afzet. Die zal dat niet leuk vinden. Maar ik kom zo snel als ik kan, binnen een uur.’

Ze hing op en zag dat Gracie steeds harder aan de gordijnen begon te trekken. ‘Niet doen, pop. Straks doe je jezelf nog pijn.’

Gracie beantwoordde haar waarschuwing met een ondeugende glimlach en trok nog een keer hard aan het gordijn, waardoor de rails naar beneden kwam en rakelings langs haar hoofdje viel. Van schrik begon het meisje te huilen.

Gina stapte uit bed en tilde het kind op uit de chaos. ‘Ik zei toch dat je er niet aan moest trekken. Laat eens kijken.’ Ze woude met haar hand door Gracies lichte lokken en lachte. ‘Heeft Gracie haar hoofdje bezeerd? Heeft Gracie haar armpjes bezeerd? Heeft Gracie haar voetjes bezeerd?’ Het huilen van haar kleindochter ging over in gegier van het lachen toen Gina de gevoelige teentjes aanraakte.

‘Nee!’ riep Gracie.

Gina liet haar voetjes met rust en gaf haar een kus.

‘Oké, oma moet gaan werken en zal jou terugbrengen naar mama. Maar het was een leuke nacht, of niet?’

‘Blijven, oma.’

‘Het spijt me, schatje. We doen het gauw nog een keer. Je weet toch dat oma van je houdt, hè?’

Gracie giechelde en greep naar Gina’s bruine krullen. ‘Ik wil blijven.’

Gina wist dat Hannah teleurgesteld zou zijn. Haar vrije avond werd nu verpest doordat ze niet kon uitslapen. Oma Hetty had Gracie nooit te vroeg teruggebracht. Ze herinnerde Gina er steevast aan hoe goed oma Hetty was, maar oma Hetty – Gina’s ex-schoonmoeder – was een stuk ouder dan Gina en al jaren met pensioen. Daar kon ze niet tegenop, dus dat deed ze ook niet. Ze had een zware baan waar ze dol op was en nu was er een melding binnengekomen.

‘Ik beloof je dat we heel gauw iets leuks gaan doen,’ zei Gina, terwijl ze Gracies jurk over haar hoofdje trok en haar mollige armpjes in de mouwen wurmde.

Toen ze met de dreumes naar de badkamer liep, belde ze haar dochter. ‘Mam? Het is nog geen negen uur. Is er iets gebeurd?’

‘Ik heb een oproep. Spijt me, lieverd. Ik moet Gracie thuisbrengen op weg naar het bureau.’

‘Jeetje mina. Het was maar één nacht! Eén miezige nacht en je moet alweer aan het werk? Ik dacht dat je het hele weekend vrij had genomen? Ik dacht dat we vandaag iets met z’n allen zouden gaan doen? Ik dacht dat er dingen zouden veranderen? Dat heb je beloofd. Ik heb als verrassing zelfs kaartjes gekocht voor *Incredibles 2* vanmiddag.’

Gracie begon te lachen toen ze probeerde te gorgelen bij het doen alsof ze haar tanden poetste.

‘Je bent niet eerlijk tegen ons.’

‘Het spijt me, lieverd...’

‘Je zegt altijd dat het je spijt. Zelfs na wat er bij je laatste zaak met je is gebeurd. Ik ben echt teleurgesteld, maar het gaat niet alleen om Gracie en mij. Wat voor zaak is het nu? Toch niet weer eentje waarbij je gevaar loopt en een of andere gek bij je inbreekt om je te wurgen? Je bent echt egoïstisch, weet je dat? Ik wil niet nóg een ouder verliezen en ik wil niet dat Gracie opgroeit zonder haar oma.’

Even dacht Gina terug aan het moment waarop ze tegenover de bedrijfsarts was ingestort. Hannah had gelijk, bij de laatste zaak had ze het zwaar te verduren gehad en Hannah had gezien hoe ze zich daarna terugtrok. Ze hadden nooit een goede band gehad, maar uiteindelijk wilden ze geen van beiden dat de ander iets overkwam. Hannah en Gracie waren Gina’s enige familie. Haar ouders waren al lang geleden gestorven en ze had geen broers en zussen. Ze moest weer denken aan dat moment dat de aanvaller haar op de keukenvloer probeerde te wurgen. Haar keel kneep dicht en haar hart begon te bonzen.

‘Mam, mam...’

‘Sorry, ik was even eh...’ Ze was even wat? Ze deed haar mond open om iets te zeggen, maar ze wist niet hoe ze op Hannah moest reageren. In haar hoofd was het een onbegrijpelijke woordenbrij die weigerde naar buiten te komen.

‘Ik zei net dat ik al één ouder ben verloren. Ik weet dat er dingen zijn gebeurd en dat pap niet goed voor je was...’

‘Goed voor me? Hij zou me hebben vermoord als hij de kans had gekregen. We hebben het hier toch over gehad?’

Ze begon te trillen van woede. Had haar dochter dan niets begrepen van wat ze haar had verteld over het misbruik van Terry? Hoe hij haar ribben had gebroken en haar alle hoeken van de kamer had laten zien? Hoe hij haar mentaal aan huis had gekluisterd? Het had haar jaren gekost voordat ze dit aan Hannah had durven bekennen en nu bleek dat ze er geen enkel begrip voor had. Had ze maar niets verteld. Soms wordt de waarheid overschat, dacht ze.

Ze hoorde Hannah zuchten. De kraan liep en Gracie keek naar haar op, terwijl ze met de borstel langs haar tanden aaide in een jammerlijke poging ze te poetsen. Gina trok het meisje tegen zich aan, want ze wilde niet dat ze van streek raakte.

‘Het spijt me. Dat had ik niet moeten zeggen.’

Hannah begon te huilen. ‘Ik... ik wil jou gewoon niet kwijt. Ik weet dat ik soms een kreng kan zijn, maar waag het niet nog een keer zo in gevaar te komen als bij die laatste zaak. Je zou dit niet meer moeten doen.’

‘Zeg je nou dat ik mijn baan moet opgeven? Dat gaat niet. Je kunt niet van me verwachten dat ik alles opgeef waar ik zo dol op ben. Wat voor leven heb ik dan nog?’ Gina omklemde de telefoon terwijl ze haar dochters reactie afwachtte.

‘Dan weet ik nu waar Gracie en ik staan. Je hoeft niets meer te zeggen, moeder.’ Hannah hing op. Het meisje wurmde zich los en begon te zingen, terwijl ze met haar tandenborstel speelde.

‘Godsamme.’ Gina trok de borstel door haar verwarde haar en bond het in een staart. Toen drong het tot haar door wat ze zojuist tegen haar dochter had gezegd. Had ze nu maar haar grote mond gehouden.

‘Godsamme,’ zei Gracie, waarbij ze Gina’s boze gezichtsuitdrukking nadeed.

Gina begon te lachen door haar ingehouden tranen heen.

De dreumes deed een klodder tandpasta op haar neusje.

‘Niet tegen mama zeggen hoor, pop. Dat oma stoute woorden gebruikt.’

‘Godsamme!’ gilte Gracie giechelend. Nu zat Gina nog dieper in de nesten, dat stond vast.

Ze deed Gracies haar in een staartje. ‘Zo, je ziet er mooi uit. Kom, we pakken je tas en gaan dan met oma’s auto.’

‘Moet oma huilen?’

‘Nee, pop. Er zit iets in oma’s oog. Niets aan de hand.’ Ze veegde de traan van haar wang en gaf een kus op Gracies hoofdje.

Toen ze naar de overloop liep, kwam er een berichtje van Jacob binnen op haar telefoon.

U moet snel komen. Het ziet er niet best uit.

Ze tilde Gracie op, pakte haar tas uit de slaapkamer en haastte zich de trap af en de deur uit.

3

Gina haastte zich door de centrale hal van het ziekenhuis naar de balie van de spoedeisende hulp. ‘Inspecteur Harte. Er is een meisje binnengebracht na een ongeluk.’ Ze hield haar ID omhoog.

De jonge mannelijke receptionist drukte op een paar toetsen. ‘Loop maar naar die deur, dan laat ik u binnen.’ De wachtruimte was voor de helft gevuld met mensen. Een vrouw zat een kind te troosten dat zijn opgezwollen enkel vasthad. Een man stond tegen de muur geleund met zijn hoofd in zijn handen en een onaangestoken sigaret tussen zijn lippen.

De deur zoemde. Ze liep de afdeling op en zag dat het medisch personeel druk bezig was met het rondduwen van mobiele hartbewakingsapparaten, bloed afnemen en het kalmeren van een gilend kind dat zo te zien de schouder uit de kom had. Gina’s gezicht vertrok toen de schouder weer in de kom werd geduwd.

‘Inspecteur Harte. Ik ben hier vanwege de melding,’ zei ze tegen de verpleegkundige achter de balie.

De vrouw trok haar paardenstaart strakker en wees naar het einde van de afdelingsgang. ‘Loop maar door naar het einde van de gang, het is het laatste hokje rechts.’

‘Dank u wel.’

Terwijl Gina langs alle bedden liep en de geluiden van pijn en ellende in zich opnam, richtte ze haar blik op het einde van de

gang. Het gordijn om het bed was dichtgetrokken en een verpleegkundige ging er haastig naar binnen met een trolley vol medische apparatuur. Agent Smith zat ervoor op een stoel de krant te lezen en iets zoets naar binnen te werken.

‘Koffie?’ vroeg Jacob, die achter haar aan kwam. Zijn gestylede haar zat keurig rond zijn oren en voorhoofd. Voorheen zag het er meestal uit als het haar van een Action Man, maar de laatste tijd droeg hij het bovenop iets langer en met wax in een zijdscheiding gekamd, waardoor hij er iets verzorgder uitzag. Ze had ook gemerkt dat hij pakken was gaan dragen die hem beter pasten, en op maat gemaakte overhemden. Uiterlijk was hij er flink op vooruit gegaan sinds hij iets met Amber had.

Ze pakte het plastic bekertje automaatkoffie van hem aan en nam een slok. ‘Begrijp ik het goed dat we gewoon moeten wachten tot ze ons iets komen vertellen?’

‘Zoiets ja. Ze zeiden dat er snel een arts bij zou komen. Ik was hier al toen ze haar binnenbrachten. Het ziet er niet goed uit, chef. Ik hoop maar dat we haar een paar vragen kunnen stellen, maar het ging heel snel veel slechter met haar. Haar ogen gingen open toen ik bij haar kwam en ik merkte dat ze iets wilde zeggen, maar het lukte haar niet.’ Jacob staaarde naar het gordijn. De vorm van iemands achterste drukte door de stof heen.

‘Kunnen we iets aflezen aan de plaats delict?’

‘Het gebied waar het incident heeft plaatsgevonden was al afgeschermd toen ik er aankwam en ik heb gehoord dat Keith er nu is om forensisch bewijs te verzamelen. Er zijn vingerafdrukken afgenomen van de autobestuurder en het ambulancepersoneel om ze uit te sluiten. De eerste agenten die er waren hebben de ambulance een escorte verleend naar het ziekenhuis. Smith reed mee in de ambulance en heeft een logboek bijgehouden.’

‘Mooi.’

‘De jongen die het heeft gemeld is nu op het bureau voor onder-vraging.’ Jacob nam een slok van zijn koffie en hun blikken dwaal-

den weer af naar het dichte gordijn. Ze hoopten dat de arts snel zou komen.

‘Dus onze getuige beweert dat het meisje uit de achterkant van een busje kwam. Als dat waar is, is dat nogal ernstig. Zou ze zijn ontvoerd? Was het haar gelukt om zo te ontsnappen? Ik bedoel, wie springt er nu in die staat uit een busje?’

‘Naar aanleiding van wat ik heb gehoord en gezien lijkt het me dat het meisje lange tijd heeft geleden. Misschien was het wel mensensmokkel,’ antwoordde Jacob.

‘Misschien. Maar waarom zou je mensen vervoeren en de deuren van het busje niet op slot doen? Ik hoop maar dat ze opschieten, zodat we haar kunnen spreken.’ Gina keek op haar horloge. Ze had zich gehaast om Gracie naar huis te brengen en haar boze dochter onder ogen te komen en nu zat ze haar tijd te verdoen met wachten in het ziekenhuis. Maar ze had kunnen weten dat alles weer traag zou gaan. Haar maag begon te rommelen toen ze de snackautomaat in het oog kreeg. Een chocoladereep zou heel wat schelen, maar ze moest zich inhouden. Jacob bekeek de berichten op zijn telefoon om de tijd te doden. ‘Liefdesberichtjes?’

‘Misschien.’

‘Hoe is het met jou en Amber?’

‘Tinder verdient een medaille omdat ze ons heeft gelinkt. Echt, het gaat heel erg goed. De afgelopen maanden leef ik in een droom.’

‘Nooit gedacht dat ik dat uit jouw mond zou horen. Maar ik ben blij dat je iemand hebt gevonden die je gelukkig maakt. Ik hoop dat het standhoudt.’ Gina stak haar koffiebeker in de lucht en tikte ermee tegen die van Jacob.

‘We wonen zo’n beetje samen in mijn huis, we ontbijten samen en dit is echt fantastisch: ze zeurt niet over mijn werk. Kan maar zo dat dit een blijvertje is. En hoe is het bij u? Geen geheime liefdes?’

‘Ik heb nooit geheime liefdes. Wat denk je wel niet?’ Gina wist heus wel dat hij doorhad dat er iemand was geweest, en hij had

gelijk. Chris Briggs, hun hoofdinspecteur, spookte nog maanden door haar hoofd nadat ze de korte affaire had afgekapt. Het was moeilijk geweest om er een punt achter te zetten, maar hun vriendschap had het overleefd. Die kon ze niet weer op het spel zetten en geen van beiden wilden ze riskeren dat ze zouden worden overgeplaatst uit Cleevesford.

Een man met een bril en een witte jas kwam op hen af lopen. Ze dronk haar koffie op en gooide het bekertje in de prullenbak. ‘Dokter Nowak. Goed u weer te zien.’

‘Inspecteur...’

Ze merkte dat hij niet op haar naam kon komen. Een paar maanden geleden had ze hem ontmoet tijdens haar vorige zaak. Hij werkte toen nog op de kraamafdeling.

‘Inspecteur Harte. En dit is brigadier Driscoll. We zijn hier vanwege het slachtoffer in dat bed daar. Weet u al iets meer?’

De arts streek zijn witte jas glad, kneep zijn ogen tot spleetjes en sprak met zijn zachte Poolse accent. ‘In het kort: ik vrees dat uw patiënt er helemaal niet zo goed aan toe is. We zijn bezig met het aanbrengen van een thoraxdrain, om het vocht in haar longen af te voeren. Het lijkt erop dat ze een flinke longontsteking heeft. Toen ze aankwam hebben we de eerste anamnese gedaan, daarna hebben we röntgenfoto’s gemaakt en moesten we haar verdoven. Haar organen vallen uit. Maar we kunnen u straks meer vertellen. Ook zorgwekkend is de staat waarin haar lichaam verkeert. Overal op haar armen en rond haar kruis zijn sporen van drugsgebruik te zien, en zoals u weet zorgt dat voor nog heel veel andere problemen. Ze heeft een wond in haar buik, die we hebben behandeld. Ik snap niet dat ze nog leeft. Ze is ontzettend mager, ondervoed. Weet u wie ze is? We hebben nog geen naam.’

‘Nee, dat weten we helaas niet,’ antwoordde Gina. ‘Ik hoopte haar ernaar te kunnen vragen.’

‘Ik denk niet dat u haar nog iets kunt vragen, want ik wilde ook nog zeggen dat we hebben besloten haar aan de beademing te leg-

gen. Daar zijn ze nu mee bezig. Als we dat niet doen, dan redt ze het niet. De kans dat ze het redt is hoe dan ook klein, ook al doen we ons best. Ze is heel erg ziek.'

Gina keek omlaag. Ze had zich zo gehaast en toch kreeg ze het slachtoffer niet te spreken. 'Kunnen we proberen met haar te praten voordat u verdergaat met de behandeling?'

'Ik vrees dat het welzijn van de patiënt voorgaat. Niemand mag met haar praten. Ze kan niets zeggen, inspecteur.'

Ze veegde over haar voorhoofd. Het was benauwd in het ziekenhuis en hun belangrijkste aanknopingspunt was weg. 'Bel Bernard van forensisch en vraag hem hoelang hij nog bezig is, Jacob.'

Hij knikte. 'Doe ik, chef.' Hij liep de gang door op zoek naar bereik voor zijn telefoon.

'We zullen het slachtoffer moeten identificeren, dokter. Omdat ze niets bij zich droeg, zal er een forensisch inspecteur komen. We willen graag al haar kleren hebben en een aantal DNA-monsters afnemen om door onze database te halen.'

'Met alle respect...'

'Met alle respect, maar dit meisje heeft ergens familie. Er is iets met haar gebeurd en we moeten hen op de hoogte brengen, dus dank u wel voor uw medewerking. We doen niets invasiefs, we hebben alleen wat uitstrijkjes en een paar haren nodig.'

De arts zette zijn bril af en liet hem aan een koordje bungelen, net boven zijn borst. 'Juist, inspecteur. Dan ga ik mij nu weer richten op mijn patiënt.' Hij draaide zich om en liep naar het gordijn.

'Wacht even.' Gina volgde hem en gaf hem haar kaartje. 'Als haar toestand verandert of als het u lukt om haar bij kennis te krijgen... wat dan ook, bel me alstublieft.'

'Zal ik doen, inspecteur.' Hij liep door, trok het gordijn opzij en stapte naar het bed waarin het slachtoffer lag.

Smith keek op van zijn krant en zwaaide. 'Ik heb nog een stapel papierwerk te doen en drugsdealers die ik moet opsporen. Weet u hoelang ik hier nog moet blijven?'